

Sygn. akt **X K 88/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Marek Madaj

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 04 maja 2016 roku na posiedzeniu sprawy

M. C., syna E. i A. z domu Dobija, urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 listopada 2015 roku w P. w ruchu lądowym na ulicy (...) prowadził samochód marki R. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik I badania wykazał 1,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego **M. C. (C.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10, 00 złotych (dziesięć złotych),

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. C. (C.)** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat, a na mocy art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje go do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych,

III. na mocy art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **M. C. (C.)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł (pięć tysięcy złotych),

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **M. C. (C.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 370, 00 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych i 00/100), w tym kwotę 300, 00 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 88/16**

UZASADNIENIE

Z uwagi na wydanie przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wyroku z dnia 04 maja 2016 roku w trybie art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. uzasadnienie zostało ograniczone jedynie co do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć, stosownie do art. 424 § 3 k.p.k.

M. C. w dniu 17 listopada 2015 roku w P. w ruchu lądowym na ulicy (...) prowadził samochód marki R. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik I badania wykazał 1,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowody: protokół badania trzeźwości k.2; świadectwo wzorcowania k.3; protokół przesłuchania świadka M. P. k.4-5 , notatka urzędowa k.1; dane dot. stanu finansowego k.13; protokół przesłuchania podejrzanego k.17-20; pismo ze Starostwa Powiatowego k.21; dane o karalności k.22; dane dot. stanu majątkowego k.23-24; dane osobowe k.25;

Wyrokiem z dnia 04 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

V. oskarżonego M. C. (C.) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 178a § 1 k.k. i za to skazał go, a na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10, 00 złotych (dziesięć złotych),

VI. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. C. (C.) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat, a na mocy art. 43 § 3 k.k. zobowiązał go do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych,

VII. na mocy art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł od oskarżonego M. C. (C.) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł (pięć tysięcy złotych),

VIII. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego M. C. (C.) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 370, 00 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych i 00/100), w tym kwotę 300, 00 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty.

M. C. ma wykształcenie wyższe, jest żonaty, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Posiada majątek ruchomy i nieruchomy. Nie był uprzednio karany.

dowody: protokół badania trzeźwości k.2; świadectwo wzorcowania k.3; protokół przesłuchania świadka M. P. k.4-5, notatka urzędowa k.1; dane dot. stanu finansowego k.13; protokół przesłuchania podejrzanego k.17-20; pismo ze Starostwa Powiatowego k.21; dane o karalności k.22; dane dot. stanu majątkowego k.23-24; dane osobowe k.25.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego M. C. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył dalej, iż wydany w stosunku do oskarżonego wyrok zapadł w trybie określonym przez art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. Zgodnie z przytoczoną normą art. 335 § 2 k.p.k. Prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki, uwzględniających też prawnie chronione interesy pokrzywdzonego, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, oświadczenia dowodowe złożone przez oskarżonego nie są sprzeczne z dokonanyimi ustaleniami, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Sąd może natomiast wnioski takie uwzględnić, jeżeli uzna, że zachodzą okoliczności wskazane w tych normach (art. 343 k.p.k.). W przedmiotowej sprawie warunki, określone powyższymi normami, niewątpliwie zostały spełnione. Prokurator złożył stosowny wniosek, okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, jak i jego wina – m.in. w oparciu o treść złożonych przez niego wyjaśnień - nie budziły wątpliwości Sądu. Z tego też względu Sąd stwierdził, iż zachodziły przesłanki formalne dla uwzględnienia złożonego przez Prokuratora wniosku. Niewątpliwie również z oskarżonym uzgodnione zostały w sposób należyty zarówno kary, jak i środki karne.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Definicję stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on

wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził swój samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość przekraczała 0,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i wynosiła: w pierwszym badaniu 1, 25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, w drugim badaniu 1, 25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i w trzecim badaniu 1, 21 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu (w treści wyroku wskazano w opisie czynu za aktem oskarżenia wyłącznie pierwszy pomiar badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu). Z pewnością zachowanie oskarżonego wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Przechodząc do omówienia zagadnień związanych z wymiarem kary Sąd na początku chciałby wskazać, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn w dniu 17 listopada 2015 roku, a zatem po wejściu w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw. Jednakże wyrok w sprawie zapadł w dniu 04 maja 2016 roku, a zatem po zmianie ustawy – Kodeks karny w dniu 15 kwietnia 2016 roku. W rezultacie w przedmiotowej sprawie zaistniały dwa stany prawne i konieczne było podjęcie decyzji odnośnie tego, który z nich znajdzie zastosowanie przy orzekaniu wobec oskarżonego. Sąd kierował się w tym względnie treścią art. 4 § 1 k.k. Zgodnie z tą normą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. (...)ustawy względniejszej", w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 k.k., powinno dokonywać się przy tym nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw" (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 294/14). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie pomiędzy normami prawnymi, znajdującymi zastosowanie w sprawie oskarżonego, nie zachodziły tego rodzaju różnice, które uzasadniałyby stosowanie ustawy obowiązującej do 14 kwietnia 2016 roku, jako ustawy względniejszej. Nie zmieniła się bowiem po 15 kwietnia 2016 roku treść art. 33, 42, 43 oraz art. 178a § 1 k.k.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonych oskarżonemu kar Sąd zważył, że miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez M. C. przypisanego mu czynu oraz rodzaj i charakter naruszonych przez niego norm właściwego zachowania się. Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, będzie w odniesieniu do czynu przypisanego mu w wyroku kara grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. Sąd orzeczenie w tym zakresie wydał na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. Sąd pragnie podkreślić, że wziął pod uwagę fakt, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu była dość wysoka. Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. fakt, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych. Co więcej, zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu znacząco przekraczała określone w art. 115 § 16 k.k. granice. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią niekaralność oskarżonego i poczytał ją na jego korzyść. Ogół wskazanych okoliczności skutkowało przyjęciem, iż wymiar kary był w pełni zasadny. Wymierzona oskarżonemu kara

nie jest w ocenie Sądu nadmiernie uciążliwa, pozwoli przy tym na normalne funkcjonowanie oskarżonego. Orzeczona kara spełnia w ocenie Sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokaja społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych związanych z bezpieczeństwem w ruchu drogowym polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną. Sąd miał również na uwadze dyrektywę określoną w przepisie art. 33 § 1 i 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Sąd uwzględnił zatem z jednej strony, iż oskarżony nie jest już osobą czynną zawodowo i osiągającą dochód z emerytury wysokości 1460 złotych netto, z drugiej zaś – wielkość jego majątku, tak ruchomego, jak i nieruchomości. Na tej podstawie Sąd ocenił, iż uzasadnionym jest ustalenie ilości stawek dziennych na poziomie 300, a wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Sąd pragnie przy tym podkreślić, iż orzeczenie takiego środka było obowiązkiem Sądu, od którego nie mógł się on uchylić poprzez orzeczenie tego zakazu w innym wymiarze. Środek ten zgodnie z treścią art. 43 § 1 k.k. orzeka się w latach, od 3 do 10 lat. W ocenie Sądu, pomimo wagi naruszonych przez oskarżonego obowiązków i tego, że świadomie zlekceważył obowiązujące normy, zbyt długi okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych byłby dla niego – przy uwzględnieniu wskazań art. 56 k.k. w zw. z art. 53 k.k. - nadmiernie uciążliwy. Natomiast okres zbyt krótki nie oddawałby w sposób adekwatny stopnia jego winy i społecznej szkodliwości jego czynu. Z tego względu Sąd uznał, że czteroletni, uzgodniony z Prokuratorem okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie sprawiedliwy i wystarczający oraz spełni zakładane cele wymierzenia tego środka karnego, tj. wyeliminuje oskarżonego spośród osób prowadzących pojazdy mechaniczne, zapewniając tym samym w okresie jego trwania bezpieczeństwo pozostałym uczestnikom ruchu. Jednocześnie Sąd, na mocy art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy (dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych).

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5 000, 00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w przepisie art. 43a § 2 k.k. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

Sąd orzekł również w przedmiocie kosztów procesu i na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 370, 00 złotych, w tym kwotę 300, 00 złotych tytułem opłaty. Sąd zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie, a kwestia ta została objęta złożonym przez niego w trybie art. 335 § 2 k.p.k. wnioskiem.